

Čís. 10042.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž byl rozsudek prvního soudu zrušen, jest jen tehdy přípustným rekurs (§ 519 čís. 2 c. ř. s.), byla-li také žaloba odmítnuta.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 423/30.)

Procesní soud první stolice uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. K odvolání žalovaného zrušil odvolací soud napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. a vrátil věc prvnímu soudu s příkazem, by o věci dále po zákonu jednal.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

Důvody:

Doslov § 519 čís. 2 c. ř. s., na nějž stěžovatel odkazuje, ovšem svádí k výkladu, že usnesení, jímž odvolací soud zrušil pro zmatečnost rozsudek prvního soudu, vždy lze napadati rekurem, nehledíc k tomu, zda byla žaloba zároveň odmítnuta, či zda bylo prvnímu soudu další jednání a opětné rozhodnutí nařízeno. Avšak předpis ten jest vykládati v souvislosti a v souladu s předpisy §§ 478 a 479 c. ř. s., jež upravují řízení při zmatečnosti a z nichž jde na jevo, že bezvýhradné použití § 519 čís. 2 c. ř. s. jest jen tehdy na místě, byl-li podle § 478 první odstavec c. ř. s. nejen rozsudek prvního soudu pro zmatečnost zrušen, nýbrž také žaloba odmítnuta, neboť tím jest spor vyřízen a nemohlo by již dojít k dalšímu jednání. Není-li však zrušením rozsudku pro zmatečnost spor vyřízen, nýbrž má-li procesní soud dále jednati (§ 478 druhý odstavec c. ř. s.), platí předpis § 479 c. ř. s., který výslovně odkazuje na § 478 c. ř. s. a nařizuje, že s položením roku má býti sečkáno jen tehdy, pojal-li odvolací soud do zrušovacího usnesení výhradu pravomoci, kterážto výhrada souhlasí s předpisem § 519 čís. 3 c. ř. s. To se v souzeném případě nestalo a není tedy rekurs podle § 519 čís. 2 c. ř. s. přípustný. V tomto smyslu jest judikatura nejvyššího soudu — a právě tak již bývalého nejvyššího soudního dvoru ve Vídni — jednotná (sr. na př. rozhodnutí čís. 510 sb. n. s. a četná rozhodnutí v komentáři Neumannově k § 519 čís. 2 c. ř. s. Jinak pojednání v Právniku 1925 str. 51 a další).

Čís. 10043.

Stačí, byl-li spis dán na poštu (§ 89 org. zák.) v době, kdy ještě mohl býti opatřen poštovním razítkem z téhož dne. Není předpisu, že zásilka musí býti podána »odporučeně« a přímo u poštovního úřadu, stačí, byla-li vložena do poštovní schránky.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 438/30.)

Soud první stolice odmítl odpor žalovaného proti upomínacímu platebnímu rozkazu pro opozděnost. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by dále jednal.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předeslati jest, že rekursní soud podle doslovu svého usnesení zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by dále jednal, ale že ve skutečnosti nejde o zrušení, nýbrž o změnu usnesení prvního soudu, jenž nemá již jednati a znova rozhodovati o otázce včasnosti odporu, nýbrž ve věci samé. Nedopadá tu tudíž předpis § 527 odst. 2 čřs. a dovolací rekurs jest přípustný, ale není oprávněný. Čtrnáctidenní lhůta k odporu proti platebnímu rozkazu (§ 6 čis. 3 zákona ze dne 27. dubna 1873, čis. 67 ř. zák. v doslovu čl. XXVIII uv. zák. k civ. ř. a čl. III čis. 1 zákona ze dne 1. dubna 1921 čis. 161 Sb. z. a n.) uplynula dnem 27. března 1930. Rekursní soud zjistil výpovědi svědkyně, že tohoto dne bylo podání s odporem vloženo do poštovní schránky před čtvrtou hodinou odpolední a zjistil zprávou prvního soudu, že se schránka vybírá o čtvrté hodině odpolední. Z těchto skutečností správně rekursní soud usoudil, že podání bylo dáno na poštu v době, kdy ještě mohlo býti opatřeno poštovním razítkem z téhož dne a nikoliv teprve z příštího dne, jak se stalo (§ 89 org. zák. a k tomu judikát dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni čis. 143, uveřejněný pod čis. 97 úř. sb. a rozhodnutí čis. 2477 a 3514 sb. n. s.). Není předpisu, že zásilka musí býti podána »odporučeně« a přímo u poštovního úřadu. Stačí, byla-li vložena do poštovní schránky, kterou poštovní úřad k tomu cíli na domě upevnil a ze které si sám zásilky vybírá, jen když se to stalo v takové době, že podle zařízení dotyčného poštovního úřadu zásilky ještě téhož dne se mají vybrati a poštovním razítkem opatřiti (srov. také již rozhodnutí dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni čis. 5562 Gl. U. n. ř.).

Čís. 10044.

Není předepsáno (v mimosporném řízení) doručení do rukou právního zástupce, stačí doručení do rukou pomocné síly zaměstnané v jeho kanceláři.

Usnesení o odhadní ceně za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí nemůže býti změněno bez újmy navrhuujícího úřadu.

V odhadním řízení (za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí) jest soud povinen přezkoumati i srovnalé posudky odhadců a sám formelním usnesením určit odhadní cenu.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R I 444/30).

Do usnesení prvního soudu, jímž k návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky byla stanovena odhadní cena nemovitostí za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty, podal rekurs navrhovatelův